

Νικολάεβιτς δὲν ἔχει καρδίαν; ἠρώτησε μετὰ τινὰς στιγμὰς.

— Σὰς εἶπον ὅτι δυνατὸν ν' ἀπατώμαι.

"Αλλῶς τε ὁ χρόνος θὰ τὸ ἀποδείξη.

"Η' Ελίζα κατέστη σύννους. Ὁ Λαβρέτσκις τῇ ἐλάλησε περὶ τοῦ ἐν Βασιλιεβσκόη βίου του, περὶ τοῦ Ἀντωνίου, περὶ ὧλων ἐν γένει. Ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὴν Ελίζαν, νὰ τῇ ἀνακοινοῖ πάντα τὰ ἐν τῇ ψυχῇ του συμβαίνοντα. Ἐκεῖνη ἤκουεν αὐτοῦ μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Αἱ σπάνιαι παρατηρήσεις τῆς καὶ αἱ ἀπαντήσεις τῆς τῷ ἐφαίνοντο ἀπλούσταται καὶ ὀρθόταται, ὥστε τὸ ἐξέφρασε πρὸς αὐτήν. Ἡ Ελίζα ἐξεπλάγη.

"Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Μόλις ὁ Αὐδουίνος ἀνεχώρησεν, ὁ μοναχὸς ἐπλησίασε πρὸς τὸν Καπελοῦζον καί, παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς:

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶχε δίκαιον, εἶπε... συνέβη κατὰ τύχην νὰ φορῶ αὐτὰ τὰ φορέματα... Ὁνομάζομαι ἀδελφὸς Θεόδημος καὶ ἀνήκω εἰς τὸ τάγμα τῶν βενεδικτινῶν τῆς μονῆς τῶν Μαρμουτιέρων.

Καί, ἀποβαλὼν πάραυτα τὰ ἐνδύματα τοῦ Αὐδουίνου, ἔρριψεν αὐτὰ ἐν τινὶ γωνίᾳ καὶ ἐνεδύθη καὶ αὐτὸς τὸ ράσον τοῦ μοναχοῦ.

— Τώρα, κύριε Καπελοῦζε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου. Τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ; εἶπε μετ' ἀγαθότητος ὁ Μαλκράφτ.

Ὁ Καπελοῦζος ὡπισθοχώρησεν ἔντρομος καὶ προσηλώσας ἐπὶ τοῦ Μαλκράφτ βλέμμα πλήρες ἀπορίας καὶ ἐκπλήξεως:

— Πῶς ἠξεύρετε τὸ ὄνομά μου; ἐψιθύρισε.

— Σὲ εἶδον εἰς Παρισίους, εἰσερχόμενον ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν σας, ὁδὸς Βερναρδίνων... καὶ ἔπειτα ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βισκορνέ... Ἐκεῖ ἤκουσα τὸ ὄνομά σας.

— Ἀ! ναί... εἶπεν ὁ Καπελοῦζος... ἐννοῶ... ἐγνωρίζετε τὸν Βισκορνέ;

— Ἐνας φίλος μου... ἕνας ποιητής... ὀνομαζόμενος Ζεβὰν Μαχγέ εἶχε κατοικήσει ἐκεῖ.

Ὁ Καπελοῦζος ἀνεσκήρτησεν.

— Μαζή μ' ἕνα φίλον του... θετὸν ἀδελφόν του, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαλκράφτ.

— Τὸν Ὀλιβιέρον;

— Ναί. Λοιπὸν γνωρίζεις αὐτὸν τὸν ἐξαίρετον νέον;

Ὁ Καπελοῦζος προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ μοναχοῦ.

— Ἐπήγαινα πρὸς ἐντάμωσίν του, εἶπεν, ἀλλὰ, κατακουρασμένος ὅπως ἤμην ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὸν πυρετόν; ἤναγκάσθην νὰ σταματήσω εἰς αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸν καπηλεῖον, ὅπου ἐνόμισα ὅτι ἐφθασεν ἡ τελευταία μου ὥρα... καὶ τότε ἐ-

ζήτησα ἕνα πνευματικόν... Δὲν ἤθελα ν' ἀποθάνω ὅταν τὸ σκυλλί.

— Εὐτυχῶς δὲν εὐρίσκεισαι εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, κύριε Καπελοῦζε, ὑπέλαθεν ὁ Μαλκράφτ. Τὸ βλέμμα μου ἔχει πείραν εἰς αὐτά... Σοὶ λέγω λοιπὸν ὅτι ἀναγινώσκω εἰς τὸ πρόσωπόν σου καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ὅτι ἔχεις νὰ ζήσης πολὺν καιρὸν.

Ὁ Καπελοῦζος ἐμειδίασε πικρῶς.

— Ναί, εἶπεν, αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω νὰ ὑποφέρω πολλὰ...

— Ἀν θέλῃς νὰ μάθῃς διὰ τὸν Ὀλιβιέρον, ἐρχομαι ἀπὸ Λανζαί ἐγώ.

— Σεῖς;

— Ναί... καὶ δυστυχῶς φέρω λυπηρὰς εἰδήσεις!

— Διὰ τὸν Ὀλιβιέρον;... ἠρώτησεν ὁ Καπελοῦζος ἔντρομος.

— Εἶνε καλὰ... ἀλλὰ τῷ συνέβη δυστύχημα φοβερόν, τὸ ὅποιον ἐπλήγωσε θανάσιμως τὴν καρδίαν του.

— Ἀχ! Θεέ μου!... Θεέ μου!... ἀνέκραξε στενάξας ὁ Καπελοῦζος.

— Ἐνδιαφέρεσαι λοιπὸν πολὺ διὰ τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν νέον; ἠρώτησεν ὁ μοναχός, ἐκπλαγείς διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ προσώπου τοῦ Καπελοῦζου.

— Ὡ! ναί!... ἀνέκραξεν ὁ δῆμιος... Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν ὅτι ὁ Ὀλιβιέρος εἶνε σχεδὸν υἱός μου;...

— Υἱός σου;

— Ναί. Δὲν μὲ ὠνόμαζον πάντοτε δῆμιον Καπελοῦζον... Ἡμὴν στρατιώτης, καὶ ὑπηρετήσα ἐντίμως ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐνὸς ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ προσώπου...

Ἀλλ' ὁ ἄτιμος αὐτὸς κύριός μου, ἀφοῦ ἠτίμασε τὴν ἀδελφήν μου, μὲ κατεδίκασεν εἰς τὴν ποινὴν τῆς μαστιγώσεως καὶ μ' ἐστιγματίσε, διὰ νὰ μὴ τον ἐκδικηθῶ!...

Ἐφυγα, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς ἄλλου εὐγενοῦς καὶ γενναίου κυρίου, ὁ ὅποιος τόσον μὲ ἠγάπησεν, ὥστε μοι ἐνεπιστεύθη ἕν παιδίον, τὸ ὅποιον ἦτο βλαστὸς ἀτυχοῦς καὶ ἐνόχου ἔρωτος...

Τὸ παιδίον αὐτὸ εἶνε ὁ Ὀλιβιέρος... Ὁ πατήρ του ἀπέθανε καὶ ἐπὶ εἰκοσιν ὀλόκληρα ἔτη, ἐγὼ ἐφρόντιζον περὶ τῆς ἀνατροφῆς του, ἐγὼ ἠγρύπνου ἐπὶ τοῦ παιδίου τούτου... Δὲν εἶνε λοιπὸν σχεδὸν υἱός μου;

— Ταλαίπωρε Καπελοῦζε!... Ἀτυχῆς Ὀλιβιέρε!...

— Τί λοιπὸν τῷ συνέβη, Θεέ μου!... καὶ ὁμιλεῖτε μὲ τόσῃ λύπῃ;

— Εἰς αὐτὸν τίποτε, ἀλλὰ...

— Λέγετε, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Θὰ σοι εἰπῶ τὰ πάντα, διότι σοὶ χρεωστῇ τὴν ζωὴν.

— Λέγετε!... λέγετε!...

— Ὁ Ὀλιβιέρος ἠγάπα, ὅπως καθε νέος εἰμπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ...

— Ὡ! τὸ γνωρίζω!...

— Μίαν πτωχὴν νέαν, τὴν ὁποίαν ἤρπασεν ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ἄρχων Δὲ Ζιάκ...

— Τὴν ἤρπασε λέγετε;

— Ναί.

Ὁ Καπελοῦζος ἐφρικίασεν.

— Ἀ! Αὐτὸ λοιπὸν, εἶπε χαμηλοφώ-

νως, ἦτο ἡ αἰτία τῆς λύπης του, περὶ τῆς ὁποίας μοὶ εἶπεν ἡ Ἰακωβίνα.

— Ὁ Θεὸς ἠυδόκησεν, ὥστε ἐγὼ καὶ ὁ Ζεβὰν, νὰ ἐπιτύχωμεν ν' ἀνεύρωμεν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἀποδώσωμεν εἰς τὸν Ὀλιβιέρον, ἀλλ' ἡ δυστυχὴς νέα, μὴ δυνηθεῖσα ν' ἀνθέξῃ εἰς τόσας συμφορὰς καὶ πικρίας, ἐξέπνευσε χθὲς εἰς τὰς ἀγκάλας μας.

— Ὡ!... ἀνέκραξεν ὁ Καπελοῦζος, δυστυχία!... δυστυχία!...

— Ἐννοεῖς πόσον ὑπέφερεν ὁ ἀτυχὴς νέος!...

— Ὡ! ναί... ἐννοῶ!... Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ δυστυχὴς νέα... πῶς ὠνομάζετο;...

— Ζολάνδη!...

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Καπελοῦζος ἠνέφξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν μοναχόν, προφέρων ἀνάρητους τινὰς καὶ βραγχινώδεις λέξεις, καὶ κατέπεσεν ὡς ἄμορφον σῶμα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Μαλκράφτ.

MA'

Ὁ ὄρκος τοῦ Ὀλιβιέρου

Ἡ κρίσις ὑπῆρξε φοβερά.

Ἀλλὰ, χάρις εἰς τὴν ἰσχυρὰν αὐτοῦ κρᾶσιν καὶ τὰς ἐπιμελετημένας περιποιήσεις τοῦ Μαλκράφτ καὶ τοῦ Αὐδουίνου, ὁ ἀτυχὴς Καπελοῦζος, μετενεχθεὶς πάραυτα, τῇ ἐπιμονῇ ἀπαιτήσῃ τοῦ Μαλκράφτ, ἐν τῷ ἰδιαίτερῷ τοῦ Αὐδουίνου δωματίῳ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν.

Ὁ Μαλκράφτ δὲν ἀπεμακρύνθη οὐδὲ στιγμὴν τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς προσέχων εἰς πάσαν κίνησιν αὐτοῦ.

Τὸ ἐσβεσμένον βλέμμα τοῦ δημίου ἐπλανᾶτο κύκλῳ τοῦ δωματίου, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ ποῦ εὐρίσκετο.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ προσήλωσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ μοναχοῦ.

— Λοιπὸν, εἶπε τότε ὁ Μαλκράφτ, κινούμενος ὑπὸ σφοδρᾶς περιεργίας, αἰσθάνεσαι ἀκούσας δυνάμεις ὅπως ἐξακολουθήσης;...

Ὁ Καπελοῦζος ἐνευσεν αὐτῷ νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτὸν ἔτι περισσότερον· εἶτα δέ, συγκεντρῶσας πάσας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ.

— Πρέπει, πάτερ μου, εἶπε διὰ φωνῆς ἀδυνατοῦ καὶ διακεκομένης, νὰ τα μάθητε ὅλα... διότι... εἶνε τόπος καιρὸς τώρα, ὅπου αὐτὸ τὸ μυστικὸ μὲ θανατοῦναι!...

— Λέγε, φίλε μου, λέγε!

— Ἡ ὥρα ἐφθασε πλέον... ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ... Καὶ ἔπειτα... ἀφοῦ ἐκεῖνη... ἀπέθανε πλέον...

Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἐδάγκασεν αὐτὴν μετὰ μανίας.

— Ἀχ! ἐψιθύρισε, κατηρχόμενον πεπρωμένον!...

— Σὲ ἀκούω, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Λάβε εὐσπλαγνίαν δι' ἐμέ, πάτερ μου... καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ συγνώρῃ ἕνα δυστυχῆ...

Καὶ ἤρξατο διηγούμενος τῷ μοναχῷ ὁλόκληρον τὸν βίον του, ἀπὸ τῆς γεννῆ-

σεως του μέχρι της στιγμῆς ἐκείνης, μὴ παραλείψας τὰς λύπας του καὶ τοὺς ἐκδικητικούς σκοπούς του· καὶ τέλος τὸν ἀπέλπιδα ἔρωτα, ὅστις ἐγεννήθη ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἔρωτα, ὅστις ὑπῆρξε μὲν ἡ μόνη ἐπὶ τοῦ κόσμου χαρὰ του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἡ φοβερώτερα τῶν βασάνων του.

Ὁ Μκλκράφτ ἠκροῖτο αὐτοῦ μετὰ συμπαθείας μεμιγμένης μετὰ τρόμου.

— Κ' ἐκεῖνος ὁ ἄτιμος! εἶπε τελευτῶν ὁ Καπελούζος... ἐκεῖνος ὁ δολοφόνος δούξ νὰ ζῇ ἀκόμη!... καὶ νὰ μὴ τον ἐκδικηθῶ!...

— Ὡ!... θὰ ἔλθῃ ἡ φοβερά στιγμή, ἔσο βέβαιος... Δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ κατηγορώμεν τὴν θεῖαν δίκην... Ὁ Θεὸς γινώσκει τί πράττει... Ἐτιμώρησεν ἐν τῷ προσώπῳ σου τὸ ἐγκλημα διὰ τοῦ ἐγκλήματος...

— Ὡ! πατέρ μου, ἐψιθύρισε τρέμων ὁ Καπελούζος, μὴ ἐπιδαρύνεις περισσότερον τὴν θέσιν μου!... Ὀλίγον καιρὸν θὰ ζήσω ἀκόμη!... καὶ ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν... τόσον καιρὸν... ὠνόμασα κόρη μου... ἡ ἀγαπητὴ μου Ζολάνδη ὑπέφερεν... ὑπέφερε τόσα... πρὶν ν' ἀποθάνῃ!...

— Ὡ! ναί, γνωρίζεις πόσον ἡ ψυχὴ της, τώρα ὅτε εὐρίσκεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ καὶ ψάλλει μετὰ τῶν ἀγγέλων τοὺς ὕμνους τοῦ παραδείσου, γνωρίζεις πόσον ἡ ἀθώα καὶ ἀγνή της ψυχὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σε καταρᾶται;

— Ὡ! μὴ μου τὸ λέγετε, πατέρ μου! — Καπελούζε!... πρὶν νὰ φορέσω αὐτὸ τὸ ἔνδυμα, ἤμην κ' ἐγώ, ὅπως σύ, κακὸς ἄνθρωπος...

— Πατέρ μου... — Ἐπράξα κ' ἐγώ, ὅπως σύ, πολλὰ ἐγκλήματα... ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠδούκησε ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν κινδυνώδη πορείαν μου... καὶ μετενόησα... Μετανόησον καὶ σύ, Καπελούζε!...

— Ἀλλοίμονον!... εἶπε μετὰ λυγμῶν ὁ Καπελούζος... ἀλλοίμονον!... Ὡ! ναί, δίκαιε Θεέ μου, μετανῶ δι' ὅσα κακὰ ἔπραξα εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄγγελον!... Ναί! εἶμαι ἄθλιος... ἐγὼ τὴν ἐφόνευσα!... ἐγὼ!... Ἀχ! Ζολάνδη μου!... κόρη μου!...

Καὶ ἔκρυσεν εἰς τὰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν του, πνιγόμενος εἰς τὰ δάκρυα.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Αἱ! ἀνέκραξεν ὁ Σχικώ, προσπαθὼν νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ σκότει.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Αὐτοὶ εἶναι, Ἐρρίκος, εἶναι οἱ ἀνθρώποι σου.

Ὁ Σχικὼ ἔδειξε πρὸς τὸν βασιλέα τρεῖς ἡ τέσσαρας ἵππους, οἵτινες ἔτρεχον, ἀκολουθούμενοι μακρόθεν ὑπὸ τινων ἐφίππων καὶ πολλῶν πεζῶν ἀνδρῶν.

— Σχομβέργ! ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς, Σχομβέργ, ἀπ' ἐδῶ!

— Αἱ! εἶπεν ὁ Σχομβέργ, τίς με καλεῖ;

— Ἐλθέ, ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς, ἐλθέ.

Ὁ Σχομβέργ ἐνόησε τὴν φωνὴν καὶ ἐπλησίασε.

— Καλέ, εἶναι ὁ βασιλεὺς, εἶπεν.

— Ἐγὼ αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔτρεχον νὰ σας εὐρῶ, χωρὶς νὰ ἤξεύρω ποῦ ἦσθε, καὶ ὁ ὁποῖος σας περιέμενον τί ἐπράξατε;

— Τί ἐπράξαμεν; εἶπε δεύτερος ἵππεύς, πλησιάζας.

— Ἐλθέ, Κουέλε, ἐλθέ καὶ σύ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, πρὸ παντός δὲ μὴ ἀπέλθετε ἀνευ τῆς ἀδείας μου.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνάγκη, εἶπε τρίτος, ὅστις ἦτο ὁ Μωζιρόν, ἀφοῦ τὰ πάντα ἐτελείωσαν.

— Τὰ πάντα ἐτελείωσαν; ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς.

— Δεδοξασμένος ὁ Θεός, εἶπεν ὁ Ἐπερών, φανεῖς αἰφνης, χωρὶς οὐδεὶς νὰ γινώσκῃ πόθεν ἐξῆλθεν.

— Ὡσαννά! εἶπεν ὁ Σχικὼ, ὑψώσας ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας του πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Τότε, τοὺς ἐφονεύσατε; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Προσέθετο δὲ λίαν χαμηλοφώνως:

— Ὅπως δῆποτε, οἱ νεκροὶ δὲν ἐπιστρέφουσι.

— Τοὺς ἐφονεύσατε; εἶπεν ὁ Σχικὼ· ἔάν τους ἐφονεύσατε, δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησης.

— Δὲν ἐλάβομεν αὐτὸν τὸν κόπον, ἀπεκρίθη ὁ Σχομβέργ, οἱ δειλοὶ ἔφυγον ὡς πλῆθος περιστερῶν· μόλις ἠδυνήθημεν νὰ διασταυρώσωμεν τὰ ξίφη μας με αὐτούς.

Ὁ Ἐρρίκος ὥχρισσε.

— Καὶ μετὰ τίνος διασταυρώσατε τὰ ξίφη; ἠρώτησε.

— Μετὰ τοῦ Ἀντραγκέ.

— Οὗτος τοῦλάχιστον ἀπέθανεν;

— Ἀπ' ἐναντίας, ἐφόνευσεν ἓνα ἵπποκόνον τοῦ Κουέλου.

— Λοιπὸν, ἠγρύπνου; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Σχικὼ. Κραυγάζετε: θάνατος εἰς τοὺς Ἀνδεγαυούς! κινεῖτε τὰ τηλεβόλα, κρούετε τοὺς κώδωνας, ἀνακινεῖτε ὅλα τὰ σιδηρικά τῶν Παρισίων καὶ θέλετε οἱ τίμιοι ἄνδρες νὰ ἦναι κωφότεροι ἢ ὅσον ὑμεῖς εἰσθε κτήνη!

— Ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τέλους, ὑπετραύλισεν ὁ βασιλεὺς, ἦναψεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος.

Ἐκεῖναι αἱ λέξεις ἔκαμον τὸν Κουέλον νὰ φρικιάσῃ.

— Διάβολε! εἶπεν, εἶναι ἀληθές.

— Ἀ! ἀρχίζετε νὰ το ἐννοεῖτε, εἶπεν ὁ Σχικὼ· εἶναι εὐτύχημα. Οἱ κύριοι Σχομβέργ καὶ Μωζιρόν ὅμως δὲν το ἐννοοῦσιν.

— Ἐπιφυλασσόμεθα, ἀπεκρίθη ὁ Σχομβέργ, νὰ ὑπερασπίσωμεν τὸ πρόσωπον καὶ τὸ στέμμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ὡς πρὸς αὐτό, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ἔχομεν τὸν κύριον δὲ Κλισσών, ὅστις φωνασκεῖ μὲν ὀλιγώτερον, ἀλλ' ἀξίζει ὅσον ἡμεῖς.

— Ἐπὶ τέλους ὅμως, ὑμεῖς, κύριε Σχι-

κὼ, ὅστις ἐπιπλήττετε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἐσκέπτεσθε ὡς ἡμεῖς, πρὸ δύο ὥρων, εἶπεν ὁ Κουέλος, ἡ τοῦλάχιστον ἐφωνασκεῖτε ὅσον ἡμεῖς.

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Σχικὼ.

— Βεβαίως, μάλιστα δ' ἐκτυπᾶτε τοὺς τοίχους, κραυγάζοντες θάνατος εἰς τοὺς Ἀνδεγαυούς.

— Αἱ, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἡσυχάσατε, ἀφοῦ ἐντὸς ὀλίγου, θὰ ἔχομεν ἀρκετὸν πόλεμον.

— Τί διατάσσει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης; εἶπεν ὁ Κουέλος.

— Νὰ καταβάλητε, πρὸς καταπράυνσιν τοῦ λαοῦ, ὅσον ζῆλον κατεβάλετε πρὸς διατάραξιν αὐτοῦ· νὰ ἐπαναφέρητε εἰς τὸ Λουβρον τοὺς ἐλβετούς, τοὺς σωματοφύλακας καὶ τοὺς θεράποντάς μου, νὰ κλείσητε δὲ τὰς θύρας αὐτοῦ, ὅπως αὖριον οἱ πολῖται ἐκλάβωσι τὰ γενόμενα ὡς πράξεις μεθυσμένων.

Οἱ νέοι ἀπῆλθον μετὰ τὰς κεφαλὰς τεταπεινωμένας, μεταδόντες τὰς διαταγὰς εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας αὐτοὺς ἀξιωματικούς.

Ὁ δ' Ἐρρίκος ἐπέστρεψε παρὰ τῇ μητρὶ του, ἥτις, ἀνήσυχος καὶ μελαγχολικὴ, ἔδιδε διαταγὰς εἰς τοὺς ἄνδρας τῆς ὑπηρεσίας της.

— Λοιπὸν, τί συνέβη; ἠρώτησεν αὐτὴ.

— Ὅ, τι προέδετε, μητέρα μου.

— Ἐτράπησαν εἰς φυγὴν;

— Οἱμοὶ! ναί.

— Ἐπειτα;

— Τοῦτο μόνον, φρονῶ δ' ὅτι εἶναι ἀρκετόν.

— Καὶ ἡ πόλις;

— Ἡ πόλις εἶναι τεταραγμένη, ἀλλὰ δὲν με ἀνησυχεῖ, διότι κρατῶ αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου.

— Ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, ἀλλὰ σὲ ἀνησυχοῦσιν αἱ ἐπαρχίαι.

— Αἱ ὁποῖαι μέλλουσι νὰ ἐξεγερθῶσι, νὰ στασιάζωσιν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Τί ἐννοεῖτε νὰ πράξητε;

— Ἐν μόνον μέσον διορῶ.

— Ποῖον;

— Ν' ἀντιμετωπίσω τὴν περίστασιν.

— Τίνι τρόπῳ;

— Νὰ ὀπλίσω τοὺς σωματοφύλακας καὶ τὴν πολιτοφυλακὴν μου, ν' ἀποσύρω τὸν στρατὸν ἀπὸ τῆς Σχιαριτέ καὶ νὰ βαδίσω κατὰ τῆς Ἀνδεγαυίας.

— Καὶ ὁ κύριος δὲ Γκιζης;

— Καὶ ὁ κύριος δὲ Γκιζης! ὁ κύριος Γκιζης! θὰ διατάξω τὴν σύλληψίν του, ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἀ! ναί, ἔάν τὰ αὐστηρὰ μέτρα ἐπιτύχωσι.

— Τότε, τί νὰ πράξω;

Ἡ Αἰκατερίνη ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν.

— Ὅ, τι σχεδιάζετε εἶναι ἀδύνατον, υἱέ μου, εἶπεν.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος μετὰ πείσματος, σήμερον, λοιπὸν, ἔχω κακὰς ἐμπνεύσεις;

— Ὅχι, ἀλλ' εἰσθε τεταραγμένοι· ἡσυχάσατε πρῶτον καὶ ἔπειτα βλέπομεν.